

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Варна, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Жасмина Ив. Райкова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело №
20223100900038 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от М. З. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, срещу ЗАД „Армеец“ АД, ЕИК 121076907, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ No 2, представлявано заедно от М.П.И. и В.П.К-М., с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с **правно основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **26 000 лв. /двадесет и шест хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания, негативни психически преживявания и емоционален стрес, вследствие на ПТП, настъпило на 30.10.2018г., докато пътувала в гр. Варна по бул. „Осми Приморски полк“ в посока центъра на града, като пътник в автобус на „Градски транспорт“ - автобус „*****“ с рег. № *****, до автобусна спирка „Чаталджа 2“, по вина на водача на автобуса Б. Д. Н., който при управление на автобуса нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 20 ал.1 и ал.2 от ЗДвП и спрял рязко при опит да се избегне преминаваща пешеходка С. К. А., и чиято отговорност към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на действие от 01.11.2017г. до 31.10.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2018г. /датата на настъпване на ПТП/ до окончателното изплащане на задължението;

В рамките на производството от ответника е направено **възражение за съпричиняване** от страна на пострадалата с **правно основание чл. 432 ал.2 от КЗ**, доколкото се твърди, че същата пряко е допринесла за настъпването на вредоносния резултат, доколкото не се е държала за предпазните съоръжения за правостоящи пътници, с

които автобусът е бил оборудван, и не била седнала на свободните седалки. Отправено е **и възражение по чл. 111 б. "в" от ЗЗД** за частично погасяване на задълженията за лихви по давност.

С Определение No 907 / 21.06.2022г. е конституирано и **ТРЕТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ** на страната **на ответника: С. К. А., ЕГН *******, с адрес: *****.

ИЩЦАТА твърди, че на 30.10.2018г., докато пътувала в гр. Варна по бул. „Осми Приморски полк" в посока центъра на града, като пътник в автобус на „Градски транспорт" - автобус „*****" с рег. № *****, до автобусна спирка „Чаталджа 2" пада при рязко спиране на същия при опит да се избегне преминаваща пешеходка, при което получила телесни повреди, изразяващи се в счупване на десните лакътна и лъчева кости, което в съвкупността си обуславяло трайно затруднение движенията на десния горен крайник за период не по-малък от два месеца, при неусложнен оздравителен процес. В болничното заведение, по време на лечението, е трябвало да има придружител и в тази връзка се редували роднини и приятели, за да я обгрижват и обслужват. Предвид причинените й телесни увреждания, за нея е било невъзможно да става от леглото и да се справя сама с физиологичните си нужди. Поради силните и болки в ръката, през по-голямата част от болничния и престой, се е налагало медицинските сестри да и дават допълнително болкоуспокояващи, за да облекчат състоянието и за да може да заспива поне за кратко. След изписването й от болницата, е трябвало да продължава лечението си, защото все още е изпитвала болки. В резултат на причинените и увреждания, е претърпяла неописуеми болки и страдания. Когато се е срещала с някого се чувствала много зле, поради което първите месеци избягвала да води каквито и да било разговори, с когото и да било, тъй като същите я натоварвали неминуемо физически и психически. Всеки разговор й коствал огромни усилия и главоболие и я връщал към преживения ужас. От тези състояния на психическо разстройство, получила проблем с безсънието, който до момента на инцидента не бил налице, все още изпитвала силни болки в ръката, поради което не могла да се съсредоточава и да върши ежедневната си домакинска работа. Отделно от това, след пътно транспортното произшествие, често изпадала в стрес и получавала пристъпи на паника. Когато покрай нея преминавали коли, а и при по-силен звук от двигател на автомобил или друго МПС, мисълта й, симптоматично се връщала към момента на пътно- транспортното произшествие и преживените неописуеми болки от причинените и телесни увреждания. След изписването й от болничното заведение, когато се наложило да пътува с автобус, изпитвала непровокирано от нищо, чувство на безпокойство, тревога и уплаха, което липсвало до момента на настъпване на пътно- транспортното произшествие. Последното отключило в нея паническо разстройство. Описаните психически травми допълнително и неминуемо рефлектирали върху пълноценния й начин на живот. Повече от три години от настъпването на събитието не можела да се възстанови напълно. Към момента все още не можела свободно и безпроблемно да движи ръката си, като болките не били отшумели напълно.

За настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП с пострадали лица № 2626 от 30.10.2019г., в който Б. Д. Н. ЕГН: *****, управлявал МПС - автобус „*****" с рег.

№ *****, бил посочен като виновния водач за същото. Управляваното от Б. Д. Н. ЕГН: ***** МПС - автобус „****“ с рег. № ***** имал застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № 11/117002863986 в ЗАД „Армеец“ АД валидна до 31.10.2019г. - валидна към датата на ПТП, видно от протокола за същото. По същият случай имало и образувано Досъдебно производство № 762/2018г. по описа на Районен прокуратура - Варна. Допълнително пояснява, че противоправните действия на шофьора на автобуса се изразявали в нарушението на чл. 20 ал. 1 от ЗДВП, според който бил длъжен да контролира непрекъснато превозното средство, както и да спира плавно, като взема мерки за живота и здравето на пътниците в автобуса. Поради несъобразяване с пътната обстановка и рязкото спиране ищцата загубила опора и паднала на пода на автобуса и получила счупванията, описани по-горе.

Ищцата е предявила писмена застрахователна претенция пред ответното дружество, по която последното отказало плащане с нарочен писмен документи, получен от ищцата.

В срока по чл. 367 от ГПК, по делото от ОТВЕТНИКА е постъпил отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер. Не оспорва наличието на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, полица BG/11/117002863986, валидна от 01.11.2017 г. до 31.10.2018 г. за автобус марка „****“, модел „****“, рег. № *****. Оспорва изцяло отговорността на водача на автобус марка „****“, модел „****“, рег. № ***** за настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие. Твърди, че за застрахования в ЗАД „Армеец“ водач произшествието е било непредотвратимо, а събитието - случайно, като не е допуснал нарушение на правилата за движение, регламентирани в Закона за движението по пътищата, в резултат на което да е настъпил вредоносният резултат. Твърди, че произшествието е настъпило по причини, които не могат да му се вменят във вина. Като функционално обусловена от отговорността на водача, не следва да бъде ангажирана и отговорността на неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Оспорва описания в исковата молба механизъм на настъпване на ПТП. Твърди, че единствената причина за настъпване на произшествието е поведението на пешеходеца С. К. А., която е навлязла рязко на платното за движение, при ограничена видимост, на непозволено за пресичане от пешеходци място, без да се съобрази с отстоянието на приближаващите МПС, с което е принудила водача на автобус марка „****“, модел „****“, рег. № ***** да предприеме спасителна маневра аварийно спиране, с цел избягване на удар с пешеходеца. При условията на евентуалност, твърди, че произшествието е настъпило при условията на независимо съпричиняване между застрахования при ЗАД „Армеец“ водач и пешеходеца С. К. А.. Оспорва твърдението, че ищцата търпи описаните в исковата молба болки, страдания и негативни емоционални преживявания, както и наличието на вреди като факт от обективната действителност. Оспорва, че в резултат на ПТП ищцата е получила счупване на десните лакътна и лъчеви кости, болки в ръката, главоболие, проблем с безсънието, стрес, пристъпи на паника и паническо разстройство, както и че към настоящия момент физическите и психологически травми, причинени на

ищцата не са възстановени. Оспорва и че посочените вреди са в причинна връзка с процесното ПТП. Оспорва, при условията на евентуалност, предявения иск за вреди, като счита същия за завишен и в противоречие с принципа на справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД. Счита, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 26 000,00 лева, не е адекватно и съразмерно на претърпените от ищцата, в резултат на произшествието, болки и страдания. При условията на евентуалност, прави и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата, като твърди, че ищцата се е возила в автобус марка „*****“, модел „****“, рег. № ***** без да се държи за предпазните съоръжения за правостоящи пътници, с които автобусът е бил оборудван, и без да е седнала на свободните седалки, с което пряко е допринесла за настъпването на вредоносния резултат. При условията на евентуалност, прави и възражение за независимо съпричиняване на вредоносния резултат от страна на участващия в ПТП пешеходец С. К. А.. Счита, че поведението на пешеходката е в причинна връзка с настъпилото произшествие, доколкото в нарушение на чл. 113 и чл. 114 от ЗДВП, била навлязла рязко на платното за движение, при ограничена видимост, на непозволено за пресичане от пешеходци място, без да се съобрази с отстоянието на приближаващите МПС, с което била принудила водача на автобус марка „*****“, модел „****“, рег. № ***** да предприеме аварийно спиране, с цел избягване на удар с пешеходеца. Счита, че неоснователността на главния иск води и до неоснователност на иска за присъждане на законна лихва. Отделно от горното, оспорва като погасена по давност претенцията за заплащане на законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за периода от датата на настъпване на събитието 30.10.2018 г. до 21.01.2019 г. Съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД с изтичане на 3-годишна давност се погасява вземането за лихви, поради което при предявен иск на 21.01.2022 г. лихвите са дължими за 3 години назад и лихви не се дължат за времето от 30.10.2018 г. до 21.01.2019 г. При предявяване на иска след изтичане на повече от 3 години от изискуемостта на главното вземане, не се погасяват всички лихви, а само тези, които са били дължими преди 3-годишния срок от предявяване на иска. Отделно, на основание чл. 6 от ЗМИП, счита, че лихва не следва да се начислява за периода 13.03.2020 г. - 09.04.2020 г. Моли за отхвърляне на исковата претенция, поради изложените съображения, евентуално за присъждане на обезщетение съобразно възраженията за съпричиняване.

В срока по чл. 372 от ГПК, по делото от ИЩЕЦА е постъпила допълнителна искова молба, с която поддържа изведените с исковата молба фактически и правни твърдения. Оспорва твърденията на ответника, изложени в отговора. Сочи, че водачът на автобуса е виновен за настъпване на процесното ПТП, като това било видно от материалите по воденото по случая Досъдебно производство № 762/2018г. по описа на Районен прокуратура – Варна. Делото било прекратено поради изявление на пострадалата на основание чл. 343ал.2 НК. Изразява несъгласие с твърденията на ответника, че било налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пешеходката, тъй като ПТП било предотвратимо при една своевременна реакция от страна на водача, каквато очевидно не била налице, поради което и същият бил нарушил правилата за движение и допуснал ПТП, за което само той имал вина. Сочи, че няма основание да се приеме, че е налице съпричиняване – поведението

на пострадалата било събразено както с действащата към онзи момент правна уредба, така и с тази в сила към днешна дата. Ищцата била изпълнила всичките си задължения като пътник.

В срока по чл. 373 от ГПК, по делото от ОТВЕТНИКА е постъпил отговор на допълнителна искова молба, с който поддържа всички направени с отговора възражения и оспорва твърденията в допълнителната искова молба.

По делото е постъпило **писмен отговор и от ТРЕТОТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ С. А.**, с който изразява становище, че липсват основания за ангажиране на нейната отговорност. Сочи, че не била навлязла рязко на платното за движение, при ограничена видимост, на непозволено за пресичане от пешеходци място, без да се съобрази с отстоянието на приближаващите МПС. Същата била изчаквала автобуса на спирката, в съответствие с изискванията на чл. 115 от ЗДвП, като категорично не била започвала пресичане на пътното платно, нито видимостта на автобусната спирка била ограничена. В началото на 2018г., А. била приета за лечение в МБАЛ „Св. Анна – Варна“ АД с диагноза ИСХЕМИЧЕН МОЗЪЧЕН ИНСУЛТ - ТРОМБОТИЧЕН ИНФАРКТ В ТЕРИТОРИЯТА НА ДСМА. ХБ III СТ., УМЕРЕНО-ВИСОКА СТЕПЕН, СМФ. ЛЕВОСТРАННА РЕФЛЕКТОРНА ХЕМИПАРЕЗА. Поради напредналата си възраст и увреденото си общо здравословно състояние, вследствие на прекараното заболяване, на посочената в исковата молба дата, докато изчаквала автобуса на спирката, на А. ѝ било причерняло, загубила временно равновесие и стъпила с единия крак на пътното платно, точно до бордюра, без реално да създава опасност за движението. Тъй като автобусът се движел, не бил предприел плавно намаляване на скоростта и спиране на автобусната спирка, при употребата на спирачната система, за да спре на спирката бил настъпил процесния инцидент. Стъпването на пътното платно с единия крак от страна на А. е било непредотвратимо и случайно Д.ие, доколкото се било случило в резултат на здравословен проблем, а не било в резултат на съзнателно извършено нарушение на закона. Отговорност за настъпилото ПТП счита, че носи единствено водачът на МПС, който при навлизането в уширението на автобусната спирка, което било място характеризиращо се с наличието на множество хора, включително и деца, не бил избрал подходяща скорост, при която да може да спре безопасно при настъпването на опасност. В този смисъл, счита, че няма вина за настъпването на ПТП, а вина за ПТП и за настъпилия вредоносен резултат носи водача на МПС, като било налице и съпричиняване от страна на пострадалата, която се била возила в автобуса без да се държи за предпазните съоръжения за правостоящи пътници, с които автобусът бил оборудван, и без да била седнала на свободните седалки, с което пряко била допринесла за настъпването на вредоносния резултат. Предвид гореизложеното, моли съда да приеме, че виновен за настъпилото ПТП бил единствено водачът на МПС.

В съдебно заседание ищцата се представлява се от процесуален представител, който поддържа предявените искове, моли за уважаването им и за присъждане на разноски по представен списък. В открито съдебно заседание за ответника не се явява законен или процесуален представител, депозира писмено становище, с което оспорва исковата

претенция, поддържа подадените отговори, като моли за отхвърляне на исковете и за присъждане на разноси по представен списък. За третото лице – помагач се явява процесуален представител, който оспорва твърденията на ответника, че вина за настъпилото ПТП носи третото лице – помагач.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване са следните факти и обстоятелства - наличието на валидно, към датата на произшествието, застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, за автобус „*****“ с рег. № *****, със срок на действие от 01.11.2017г. до 31.10.2018г., както и обстоятелството, че ответното дружество е поканено от ищеца да заплати обезщетения в посочените размери.

Ищцата е отправила писмена застрахователна претенция към ответника на 30.09.2021г. за изплащане на претендираните и в настоящото производство неимуществените вреди. С писмо от 14.10.2021г. застрахователят отказал изплащането на обезщетение с мотив, че не са ангажирани безспорни доказателства относно вината на застрахования при ответника водач / приета е преписката по заявената застрахователна претенция на л. 262 до 284/.

За установяване механизма на настъпване на процесното ПТП, от страните са ангажирани: Констативен протокол за ПТП с пострадали лица No 2626 /30.10.2018г. /л.7/, материалите по ДП No 762 / 2018г. по описа на ПП ОД – МВР – Варна, справка за наличните камери в процесния автобус /л. 255/, справка от фирмата, обслужваща светофарната уредба /л. 340/, съдебна- автотехническа експертиза и свидетелски показания.

От Констативен протокол за ПТП с пострадали лица No 2626 /30.10.2018г. се установява, че на 30.10.2018г. около 17: 50ч. на спирка „Чаталджа 2“ на бул. „Осми приморски полк“ в гр. Варна е настъпило ПТП с трима участници – пешеходката С. А., процесният автобус с водач Б. Н. и пътника в автобуса М. Ц.. Посочено е като пострадало лице М. З. Ц.. В протокола е записано, че обстоятелствата и причините за настъпилото ПТП са в процес на изясняване и че е образувано и досъдебно производство.

От материалите по ДП No 762 / 2018г. по описа на ПП ОД – МВР – Варна се установява, че в 20:45ч. на 30.10.2018г. е извършен оглед на мястото, на което е настъпило ПТП –то. При огледа не се констатира спирални следи. Извършени са процесуално-следствени действия. Разпитани са пострадалата и свидетелите, изготвена е съдебномедицинска експертиза за травматичните увреждания на пострадалата. От протокол за химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта No 1652 / 31.10.2018г. се установява, че в изпратената за изследване проба кръв на Б. Д. Н. –шофьор на автобуса, не се доказва етилов алкохол. От справка за нарушител/ водач се установява, че на Б. Н. не са налагани наказания и не са отнемани точки за нарушения по ЗДвП. Досъдебното производство е приключило с мнение за прекратяване от 19.01.2019г., предвид желанието на М. Ц. досъдебното производство да бъде прекратено с

оглед на разпоредбата на чл. 343 ал.2 от НК. С постановление от 28.01.2019г. на Прокурор при ВРП, е прекратено наказателното производство по досъдебно производство No 762762 / 2018г. по описа на ПП ОД – МВР – Варна, водено с оглед извършено престъпление по чл. 343 ал.1 б.„б“, пр. 2 от НК.

Видно от писмо – справка от „Градски Транспорт“ ЕАД – Варна /л. 255/, в процесния автобус има монтирани камери за видеонаблюдение, които съхраняват данни за около 14 дневен период, но към момента нямало съхранени такива за 30.10.2018г.

Видно от писмо – справка от Общинско предприятие Тасруд /л. 340/, към дата 30.10.2018г. в района на спирка „Чаталджа 2“ на бул. „Осми Приморски полк“ не са били налични камери за наблюдение и няма видеозаписи.

Разпитана е свидетелката С. Д. Р. в открито съдебно заседание, проведено на 14.12.2022г. Същата е била кондуктор в процесния автобус и е била на място в деня и часа на настъпилото ПТП. Същата сочи, че не е видяла непосредствено падането на ищцата, а едва вече след като хората ѝ помагали да се изправи след това. Твърди, че автобусът е бил много пълен, като не е видяла и какво е станало точно отвън на спирката. Пояснява, че според нея автобусът не е набивал рязко спирачки и тя не била усетила рязко спирането.

Разпитан е и свидетелят Н. Х. Ц. в открито съдебно заседание, проведено на 13.02.2023г., който е бил на спирката, когато се е случило процесното ПТП. Твърди, че до него на спирката чакала възрастна жена, която не познава и на която ѝ станало лошо. Тя залитнала напред и почти стъпала на пътното платно в момента, в който автобусът бил почти спрял и свидетелят е дръпнал назад, за да не я удари автобусът. Сочи, че не може да знае стъпала ли е или не на пътното платно, защото не е видял това, докато я дърпа назад. Твърди, че е бивш шофьор на градски транспорт и като такъв преценява, че автобусът не се бил движел с повече от 2-3 км/ч

По делото е изслушано и прието заключението на вещото лице инж. Й. М. по допуснатата автотехническа експертиза. Заключението не е оспорено от страните и кореспондира с останалия представен доказателствен материал по делото. От същото се установява, че ПТП-то е настъпило в ширината на „бус“ лентата на бул.„Осми приморски полк“, в платното посока центъра на града, непосредствено при спирка „Чаталджа 2“, намираща се след светофарното кръстовище с бул.„Чаталджа“. В зоната на ПТП няма описани, заснети или допълнително видими пътни знаци. На 30.10.2018г., около 19.00 часа, в гр.Варна на бул.„Осми Приморски полк“, в „бус“ лентата, при автобусна спирка „Чаталджа 2“ в посока центъра на града, Б. Д. Н., ЕГН*****, управлявал МПС - автобус „****“, с рег.*****. Непосредствено преди спиране на спирката пред предна дясна част на автобуса се появила пешеходка. Водачът на автобуса реагира с аварийна маневра в ляво като отместил в ляво предната част на автобуса с около допълнителни 0.1 метра. При настъпилото окончателно аварийно спиране на автобуса, за избягване на ПТП с пешехода С. К. А., пътничката в салона на автобуса приближаваща се до вратата за качване и слизане загубва равновесие и пада на пода. При настъпилото рязко спиране съпроводено с леко усетила се маневра в ляво за задната част от автобуса, пътничката е

залитнала напред към предната част на автобуса, паднала е на пода и е реализирала счупване на дясна ръка на две места. При настъпилото аварийно спиране в салона на автобуса пострадва пътничката М. З. Ц., ЕГН*****, с увреждане на десни лакътна и лъчеви кости. По делото има технически данни за участието на пешеходец при настъпилото произшествие с пътник в салона на процесния автобус. Пешеходецът се е намирал на спирката преди настъпване сближението с автобуса, при слизане на пътното платно. Допустимата скорост за движение в района на ПТП е била 50 км/ч, а автобуса е бил в условията преустановяване на движението си за качване и сваляне на пътници. По делото няма данни за пресичане на пътното платно от пешеходеца от дясно на ляво за посоката на движение на автобуса. Предвид малкото странично разстояние от 0.6 метра спрямо дясна част на автобуса и десния бордюр, определено от общата ширина на „бус“ лентата, пешеходката слязла на пътното платно пред бордюра е представлявала опасност за движението на автобуса. Автобусният водач е реагирал правилно с предприета маневра в ляво за отдалечаване от точката на съприкосновение с пешеходката и аварийно окончателно спиране на автобуса. По делото няма достатъчно данни за да се заключи категорично дали пешеходецът е попадал или не в опасната зона на автобуса към началото на опасната ситуация. При предприетото аварийно окончателно спиране на автобуса, съпроводено с маневра в ляво, пострадалата е залитнала напред към предната част на автобуса, под влияние на центробежните сили. Предвид минималното разстояние от 0.6 метра между бордюра и дясната част на автобуса, е имало голяма вероятност да настъпи съприкосновение между пешеходката и автобуса, при отсъствие на реакция от страна на водача. Както процесния, така и всички превозни средства превозващи правостоящи пътници по редовни градски линии са оборудвани със съоръжения за придържане на правостоящи пътници. Основна причина за настъпване на пътния инцидент е поява на пешеходец на пътното платно. При предприетата аварийна реакция от страна на водача, пътника в автобуса залита напред, при което залитане и с оглед възрастовата група на пострадалата, е било невъзможно тя да се задържи устойчиво. В случай, че пострадалата се е намирала все още в седнало положение е било възможно изхода от ПТП-то да е с други наранявания. Пешеходецът се е намирал в ширината на спирката, гледано по протежение на пътното платно. Разстоянието от края на навеса на спирката до пътното платно е било 0.4 метра, ето защо е възможно появата на пешеходката да е била внезапна. В открито съдебно заседание, при изслушване на вещото лице, същото пояснява, че всички автобуси на градския транспорт използват служебно спиране с ретардер или аварийна спирачка, като аварийната спирачка е крачната в случая за автобуса, а ретардерът е това, което намалява. Характерно за градския транспорт е, че автобусите трябва да спират плавно, за да не падат както пътници, които са седнали, така и тези, които се превозват в изправено състояние. Автобусът не разполага с ABS-система, като трябва да се има предвид, че всяка ABS-система работи от 15-16 км. и повече нагоре. Различните фирми залагат и различни коефициенти за начално сработване на ABS-система. Т.е. при ниската скорост на спиране на автобуса спрямо спирката не може да очакваме да се включи ABS-система, дори и той да има такава.

По делото е приобщена медицинската документация на ищцата от проведеното лечение във връзка с претърпените увреждания в резултата на ПТП, вкл. и от НЗОК. Въз основа на медицинската документация са изготвени и заключенията на вещите лица доц. д-р С. В. и д-р Д. Д..

От изготвената и приета съдебно-психиатрична експертиза се установява, че в резултат на претърпяното ПТП на 30.10.2018 г. при М. Ц. се е развила специфична фобия, свързана с автобуси от градския транспорт и изразяващо се в избягващо поведение и повишена тревожност в определени ситуации. Няма данни за наличие на други психични разстройства. М. Цолова не била посещавала психиатър или психолог и не била провеждала специфично лечение. Евентуално психотерапевтично лечение би могло да помогне за преодоляване на фобийната тревожност.

Вещото лице д-р Д. по приетата съдебно-медицинска експертиза, която не е оспорена от страните и съдът кредитира, като кореспондираща с останалия доказателствен материал по делото, възприема, че на 30.10.2018год. в резултат на ПТП като пътник в автобус ищцата е получила контузия на главата, мозъчно сътресение, счупване на носните кости, счупване на дясната лъчева кост на типично място, счупване на стилоидния израстък на дясната лакътна кост. Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, реализирани в областта на главата, десния горен крайник, респективно при падане, удар на лицето, удар на десния горен крайник при отворена длан в подлежащата настилка. Счупването на костите на дясната предмишница в долна трета е обусловило трайно затруднение в движението на десния горен крайник за период не по-малък от 2 месеца. В своята съвкупност останалите описани травматични увреждания са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота. Всички травматични увреждания са във връзка с възникналото ПТП, установени са непосредствено след него и в този смисъл се намират в пряка причинно следствена връзка. Към настоящия момент не са налице данни за възникнали усложнения, функцията на крайника е възстановена в пълен обем, като е налице известна болезненост при движение в китковата става.

За установяване на преживените от ищцата болки и страдания, по нейно искане е разпитана и свидетелката В.Ц. Ц. в рамките на проведеното на 03.10.2022г. открито съдебно заседание. Същата е дъщеря на ищцата и свидетелства, че в резултат на процесното ПТП, майка ѝ получила кръвоизливи, удар в лицето, счупвания на ръката. След падането била откарана в болница, а свидетелката пристигнала на следващия ден, предвид, че живее в Силистра. Когато отишла в болницата на място, свидетелката констатирила, че ръката на майка ѝ била гипсирана, имала голям отток на лицето със синьо-лилави петна, имала кръвене на главата и от носа. Можела да се движи сама, но била затруднена, защото и се виело свят и трябвало почти непрекъснато до нея да има човек, за да не падне. Сочил, че това състояние на виене на свят и болки в главата и до днес се проявявало от време на време. Твърдил, че след инцидента ищцата била уплашена и стресирана и досега не се качвала на автобус, категорично отказвала. Сочил, че майка ѝ била притеснена за възстановяването си, защото това ѝ пречело да се обслужва и било травма за нея, доколкото до него момент се

била справяла сама. След инцидента твърди, че майка ѝ ограничила излизанията – дори и на улицата, поради световъртежа и усещането за нестабилност. Свидетелката твърди, че или тя, или нейни близки непрекъснато полагали грижи за ищцата в рамките на шест месеца, когато се възстановявала. Свидетелката всяка седмица по два дни или на десет дни идвала по два, три дни непрекъснато с колата до Варна от Силистра. Пояснява, че майка ѝ живее сама и сега, както и преди инцидента. Състоянието ѝ не било крайно и не се било наложило постоянно някой да живее при ищцата след инцидента. Преди да се случи този инцидент нямала проблеми със световъртежи, равновесие, обслужвала се сама и била напълно в кондиция. В момента било затруднено обслужването на ищцата, защото трите пръста на дясната ѝ ръка били почти обездвижени. Това много затруднявало обслужването и личната хигиена, както и готвенето. Твърди, че майка ѝ не се била лекувала при психолог или психиатър.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съобразно чл.432 КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка "Гражданска отговорност" се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.

От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. Съобразно разпоредбите на чл.498, ал.3 КЗ вр. чл.496 КЗ вр. чл.380 КЗ, е предвидено да изтече определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции. В този смисъл на първо място съдът следва да прецени дали е допустим предявеният иск, т.е. ищецът следва да представи надлежни доказателства, че е сезирал застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че е изтекъл срока по чл. 498 ал.3 вр. чл. 496 КЗ.

В процесния случай, ищцата е отправила писмена застрахователна претенция към ответника на 30.09.2021г. за изплащане на претендираните и в настоящото производство неимуществените вреди. С писмо от 14.10.2021г. застрахователят отказал изплащането на обезщетение с мотив, че не са ангажирани безспорни доказателства относно вината на застрахования при ответника водач. Исковата молба е депозирана на 21.01.2022г., т.е. в съответствие с установените в чл. 498 ал.3 от КЗ предпоставки – при условията на отказ от застрахователя за изплащане на обезщетение, поради което и предявеният иск е допустим.

За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на следните

предпоставки: 1/ валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответното застрахователно дружество и покриваща отговорността на водача на автобус „*****“ с рег. № *****; 2/ Б. Д. Н. - водачът на автобус „*****“ с рег. № ***** да е нарушил правилата за движение по пътищата, управлявайки застрахования автомобил и да е предизвикал ПТП-то, след като не се е съобразил с пътната обстановка при избиране на скоростта и не е контролирал адекватно автобуса, като е спрял рязко; 3/ именно в резултат на ПТП-то да са настъпили вредите, т.е. причинно-следствената връзка и конкретния вид и размер на вредите - в тази връзка на установяване подлежи конкретния вид, характер, интензитет и продължителност на неимуществените вреди; 4/ във връзка с възражението за съпричиняване, ищцата следва да проведе и надлежно установяване на обстоятелствата, че като пътник се е държала за предпазните съоръжения или че е била седнала в случай, че са налични свободни седалки;

Обстоятелствата по т.1 са приети от съда за безспорни и ненуждаещи се от доказване. По отношение на обстоятелствата по т.2, обаче, съдът приема, че не се установява противоправното поведение на водача на автобус „*****“ с рег. № ***** - Б. Д. Н.. За настъпилото ПТП е съставен констативен протокол, в който изрично е записано, че обстоятелствата и причините за настъпилото ПТП са в процес на изясняване и че е образувано и досъдебно производство. Не е посочено конкретно виновно лице за настъпилото ПТП, както сочи ищецът, което обстоятелство евентуално съдът да съобрази като признание на неизгоден за водача на автобуса факт. Воденото ДП е приключило с постановление на Прокурор при ВРП, който го е прекратил още на този етап, като без значение са причините за прекратяване на производството, доколкото за гражданския съд е важно, че в случая не е установена вината на водача на процесния автобус с влязла сила присъда, която съдът да зачете съобразно разпоредбата на чл. 300 от ГПК. От събраните гласни доказателства, посредством разпитаните свидетели очевидци - С. Д. Р. и Н. Х. Ц. се установява, че автобусът е бил в почти спряло състояние, като шофьорът по никакъв начин не е нарушил правилата за движение, а напротив намалил е плавно скоростта, като се е приближил до спирката и точно когато автобусът е спирал със скорост под 5 км/ч и внезапно към платното е залитнала С. А., като съвсем адекватно и шофьорът е отклонил леко автобусът и е спрял аварийно. Вещото лице по приетата автотехническа експертиза, която не е оспорена от страните, подробно обяснява механизма на спиране на автобус от градския транспорт, като изрично сочи, че внезапното стъпване на пътното платно на пешеходката е наложило аварийно спиране, а именно прекъсване на системата ретардер на плавноното спиране на автобуса.

Разпоредбата на чл. 20 ал. 2 от Закона за движение по пътищата, на която се позовава ищцата, предвижда, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в

случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

С оглед на възприетата фактическа обстановка, не се установява, водачът на автобуса да е извършил нещо, което да е в разрез със задълженията, вменени в цитираната разпоредба. Напротив, същият се е съобразил изцяло с конкретните условия и с обстоятелството, че предстои спирка, на която следва да слезат и съответно се качат пътници. Автобусът е в почти спряло състояние, като съответно внезапното залитане на чакащата на спирката А. е провокирало шофьора да натисне спирачката, с което да прекъсне системата за плавно спиране и да отклони почти незабележимо автобуса. Безспорно, че самият вид на извършваната дейност в конкретния случай – превоз на пътници е с повишена опасност и риск, както и че действително приближаването до спирка само по себе си води до извод, че шофьорът може да очаква препятствие от характера на това пешеходец да стъпи преждевременно на пътното платно. Отдавайки приоритет на последното, обаче, само по себе си би изключило останалите фактори, които настоящият състав приема, че имат съществено значение и следва да бъдат съобразени в съвкупност. При условие, че шофьорът е изпълнил всички свои задължения и е взел всички мерки в случая, т.е. липсват данни да се е движил с висока или неподходяща скорост, да е бил на неподходящо отстояние от спирката или да е извършил други действия, с които да е застрашил безопасността на возещите се или чакащи на спирката пътници, конкретната ситуация с внезапно залитналата А. следва да се приеме като случайно Д.и.е – макар и до известна степен предвидимо, то е непреодолимо и не е относимо към волевата дейност на водача на автобуса, предвид и техническите спецификации на автобуса.

Въпреки че ищцата не се е позовала на разпоредбата на чл. 24 ал.1 от ЗДвП, който гласи, че водачът на пътно превозно средство не трябва да намалява скоростта рязко, освен ако това е необходимо за предотвратяване на пътнотранспортно произшествие, съдът съобрази и същата. В случая, обаче, не се касае за рязко намаляване на скоростта, доколкото автобусът е бил в почти спряло състояние, касае се за натискане на спирачката при вече предприето плавно спиране, с което е прекъсната ретард системата на автобуса. В този смисъл и това поведение на шофьора не следва да се възприема като противоправно.

При това положение и съдът намира, че се изключва отговорността на ответното дружество по застраховка „Гражданска отговорност. На това основание искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК в полза на ответника се дължат разноски, за които се представя и списък с разноски /л. 369/. Претендират се разноски за издадените съдебни удостоверения, депозити за свидетели, както и депозити за заплатени СМЕ и САТЕ, както и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. или общо размерът на дължимите разноски е 700 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. З. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, срещу ЗАД „Армеец“ АД, ЕИК 121076907, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ No 2, представлявано заедно от М.П.И. и В.П.К-М., обективно кумулативно съединени искове с **правно основание чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от **26 000 лв. /двадесет и шест хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания, негативни психически преживявания и емоционален стрес, вследствие на ПТП, настъпило на 30.10.2018г., докато пътувала в гр. Варна по бул. „Осми Приморски полк“ в посока центъра на града, като пътник в автобус на „Градски транспорт“ - автобус „*****“ с рег. № *****, до автобусна спирка „Чаталджа 2“, по вина на водача на автобуса Б. Д. Н., който при управление на автобуса нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 20 ал.1 и ал.2 от ЗДВП и спрял рязко при опит да се избегне преминаваща пешеходка С. К. А., и чиято отговорност към момента на инцидента е застрахована при ответника по задължителна застраховка “Гражданска отговорност“ със срок на действие от 01.11.2017г. до 31.10.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 30.10.2018г. /датата на настъпване на ПТП/ до окончателното изплащане на задължението, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОСЪЖДА М. З. Ц., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „Армеец“ АД, ЕИК 121076907, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ No 2, сумата от общо **700 лв. /седемстотин лева/**, представляваща сторените от ответника разноски в настоящото производство, **на осн. чл. 78, ал.3 от ГПК.**

Решението е постановено при участието на **ТРЕТОТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ:** С. К. А., ЕГН *****, с адрес: *****, конституирано с Определение No 907 / 21.06.2022г. **на страната на ответника** ЗАД „Армеец“ АД, ЕИК 121076907, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа“ No 2.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____